

Arrest

nr. 257 856 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 april 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M. EKKA

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 10 december 2019 een visum gezinshereniging toegekend door de Belgische ambassade te Teheran, dit om zijn echtgenote in België te vervoegen. Zij werd op 30 mei 2016 alhier erkend als vluchteling. Verzoeker betreedt op 28 mei 2020 het Belgisch grondgebied, waarna hij in het bezit wordt gesteld van een A-kaart, geldig tot 22 juni 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 januari 2021 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekers echtgenote, dit op grond van artikel 55/3/1, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 1

februari 2021 wordt ze hiervan in kennis gesteld. Verzoekers echtgenote dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 9 april 2021 een beslissing tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van verzoekers echtgenote. Verzoekers echtgenote dient ook tegen deze beslissingen geen beroep in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 9 april 2021 een beslissing tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van verzoeker. Deze beslissingen, opgenomen in een bijlage 13octies worden thans bestreden en luiden als volgt:

“[...]

Krachtens artikel 11, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van volgende redenen:

Op 04/01/2008 kwam uw echtgenote naar België. Ze diende vervolgens op 05/02/2008 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. Op 31/07/2008 werd uw echtgenote door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Ze diende op 11/08/2008 een schorsend beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dit beroep werd op 28/10/2008 door de RVV verworpen.

Op 22/12/2014 diende uw echtgenote een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Dit volgend verzoek om internationale bescherming werd op 29/01/2015 ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het CGVS heeft vervolgens op 30/05/2016 besloten om uw echtgenote de vluchtelingenstatus toe te kennen, een beslissing waarvan zij op 31/05/2016 in kennis werd gesteld. Als een gevolg van deze beslissing is uw echtgenote thans in het bezit van een B-kaart, geldig tot 29/07/2021.

Volgens uw administratief dossier vroeg u op 28/05/2019 bij de Belgische ambassade te Teheran (Iran) een visum gezinshereniging aan om uw in België verblijvende echtgenote te vervoegen. Op 10/12/2019 werd deze visumaanvraag door de DVZ goedgekeurd en werd u een visum gezinshereniging (type D) afgeleverd gezien u als echtgenoot onder de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° van de wet van 15/12/1980 bedoelde familieleden valt. Vervolgens kwam u op 28/05/2020 aan in België. Op heden bent u in het bezit van een A-kaart, geldig tot 22/06/2021.

Op 07/04/2020 heeft de DVZ echter een vraag tot intrekking van de vluchtelingenstatus van uw echtgenote overgemaakt aan het CGVS krachtens artikel 49, § 2, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De DVZ werd via de Belgische ambassade te Teheran (Iran) immers in het bezit gesteld van informatie waaruit bleek dat uw echtgenote herhaaldelijk terugkeerde naar haar land van herkomst, wat uiteraard niet spoort met de toekenning van de vluchtelingenstatus door het CGVS. Bij de Belgische ambassade te Teheran heeft u op 13/02/2019 immers verklaard dat uw echtgenote eind 2016, in maart en december 2017 en in 2018 terugkeerde naar Iran. Tevens verklaarde u dat zij op dat moment reeds sinds januari 2019 in Iran verbleef. Bijgevolg staat vast dat zij na de toekenning van de vluchtelingenstatus herhaaldelijk en langdurig terugkeerde naar het land van herkomst. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat zij in het bezit was van een Iraans nationaal paspoort, afgeleverd door de Iraanse ambassade in Brussel op 16/06/2016 en dus eveneens na de toekenning van uw vluchtelingenstatus.

Het CGVS heeft uw echtgenote op 24/11/2020 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 16/12/2020 in het kader van de heroverweging van haar internationale beschermingsstatus. Ze is echter

niet komen opdagen en heeft het bijgevolg nagelaten haar medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behouden van haar vluchtelingenstatus.

Op 29/01/2021 heeft het CGVS vervolgens besloten om haar vluchtelingenstatus in te trekken krachtens artikel 55/3/1, § 2,2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan ze op 01/02/2021 in kennis werd gesteld. Het CGVS was van oordeel dat ze bewust getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Dit heeft volgens het CGVS geleid tot een initieel verkeerde beoordeling van het door uw echtgenote aangehaalde risico op vervolging. Derhalve was het CGVS van oordeel dat de eerder aan haar toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken diende te worden. Volledigheidshalve wijzen we erop dat het CGVS vastgesteld heeft dat er in haar hoofde geen andere elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat ze in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de wet van 15 december 1980.

Uw echtgenote diende tegen voormelde beslissing geen beroep in bij de RVV. Bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien de vluchtelingenstatus van uw echtgenote definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om haar verblijf te beëindigen en haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

Hierbij wordt eveneens uw verblijf en beëindigd en wordt u een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dienaangaande wijzen we erop dat artikel 11, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 de mogelijkheid voorziet aan de minister of zijn gemachtigde om ook een einde te stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° van de wet van 15 december 1980 bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.

Gezien u op 28/05/2020 uw echtgenoot vervoegd hebt in België op basis van gezinshereniging en u als een gevolg hiervan op heden in het bezit bent van een A-kaart, geldig tot 29/07/2021, valt u onder de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° van de wet van 15 december 1980 bedoelde familieleden. Bijgevolg staat het vast dat er krachtens artikel 11, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 een einde kan gemaakt worden aan uw verblijf en dat u krachtens artikel 7, eerste lid, 13° een bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden. Hierbij wordt rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

Op 12/03/2021 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980).

U gaf geen gevolg aan dit schrijven en u weigerde dan ook uw medewerking te verlenen aan de DVZ bij de heroverweging van uw verblijfsrecht. Bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezige elementen.

We herhalen dat u op 28/05/2020 aankwam in België, met andere woorden bijna een jaar geleden. U was op dat ogenblik een volwassen man van 39 jaar oud. Bijgevolg stellen we vast dat u slechts minder dan een jaar in België verblijft en het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. In het kader van uw visumaanvraag heeft u verklaard dat u in het land van herkomst tewerkgesteld was in een juridisch beroep en dat u in Iran geboren bent en er steeds gewoond heeft. Bijgevolg kan er aangenomen worden dat u in Iran opgegroeid bent, dat u er naar school ging en dat gezien u een juridisch beroep uitoefende u ook hogere studies ondernomen heeft. Na uw schooltijd was u tewerkgesteld tot uw komst naar België. Er kan ten slotte aangenomen worden dat de officiële landstaal uw moedertaal is. Het loutere feit op zich dat u bijna een jaar op regelmatige wijze in België

verblijft is dan ook geenszins voldoende om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

We herhalen dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van de DVZ om alle elementen/documenten aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten en dat u bijgevolg bij de DVZ geen enkel formeel element heeft aangebracht waaruit kan blijken dat u inspanningen heeft ondernomen om een van de officiële landstalen aan te leren, noch legde u bewijzen van integratie, een attest van inburgering of bewijzen van inspanningen tot tewerkstelling voor.

Bovendien wijzen we erop dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het zoeken van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. We wijzen er zelfs op dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. U legde echter geen enkel document neer waaruit kan blijken dat u dergelijke inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving ondernomen heeft. Evenmin blijkt uit uw dossier dat u thans tewerkgesteld zou zijn. De DVZ kan dan ook niet anders dan vaststellen dat er in uw hoofde geen sprake is van verregaande pogingen tot integratie in de Belgische samenleving.

Daartegenover herhalen we dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst hebt gewoond, dat u er bent opgegroeid, er redelijkerwijs naar school bent gegaan en dat u er tewerkgesteld was tot voor uw komst naar België. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat u nog steeds een familiaal netwerk heeft in het land van herkomst. Het loutere feit dat u bijna een jaar in België verblijft is op zich niet voldoende om het behoud van uw verblijf te rechtvaardigen.

We wijzen er immers op dat u uw verblijfsrecht geopend hebt op basis van gezinshereniging met uw echtgenote. Dienaangaande herhalen we dat het CGVS op 29/01/2021 besloten heeft om de vluchtelingenstatus van uw echtgenote in te trekken krachtens artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gezien gebleken is dat zij bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen.

Meer bepaald is het duidelijk geworden dat uw echtgenote zich bediend heeft van manifest bedrieglijke verklaringen met het openen van verblijfsrecht in België. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming dat aanleiding gaf tot de toekenning van de vluchtelingenstatus heeft uw echtgenote echter verklaard bij het CGVS - op 26/10/2015 en 10/03/2016 - dat ze omwille van haar lesbische geaardheid voor haar leven vreesde in het land van herkomst. Bij de Belgische ambassade te Teheran (Iran) heeft u echter verklaard dat jullie op dat moment reeds een relatie hadden en uit het rijksregister blijkt dat jullie gehuwd zijn op 29/03/2015.

Bijgevolg heeft ook u uw verblijfsrecht geopend op basis van deze bedrieglijke verklaringen en zijn u en uw echtgenote geheel verantwoordelijk voor de situatie waarin u zich nu bevindt. We herhalen dat u het nagelaten heeft om elementen en/of documenten neer te leggen die het behoud van uw verblijfsrecht rechtvaardigen.

Wat uw gezins- en familieleven in België betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van DVZ, om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980).

De DVZ kan enkel rekening houden met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen. Het kan de DVZ dan ook bezwaarlijk euvel worden geduid indien het geen volledig zicht heeft op actuele uw gezins- en familiebanden in België.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u in België verblijft met uw echtgenote en uw minderjarig kind. Zowel u, uw echtgenote als uw minderjarig kind maken thans het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden.

We herhalen immers dat de vluchtelingenstatus van uw echtgenote definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 en dat er bijgevolg krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 een einde kan gesteld worden aan haar verblijf en er haar een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven kan worden.

Dienaangaande wijzen we erop dat artikel 11, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 de mogelijkheid voorziet aan de minister of zijn gemachtigde om ook een einde te stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° van de wet van 15 december 1980 bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.

Bijgevolg staat het vast dat er krachtens artikel 11, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 een einde kan gemaakt worden aan het verblijf van u en uw minderjarige kind en dat u beiden krachtens artikel 7, eerste lid, 13° een bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden.

Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten voor u en uw minderjarig kind wordt derhalve rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

We stellen dienaangaande vast dat uw kind op heden bijna driejaar oud is en bijgevolg al bijna driejaar op regelmatige wijze in België verblijft. Op heden heeft uw kind dan ook nog niet de leerplichtige leeftijd bereikt. De DVZ is bovendien niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat uw kind in België naar school gaat.

We herhalen bovendien dat u de mogelijkheid heeft gekregen om de DVZ in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). Zowel u als uw echtgenote werden via een aangetekend schrijven op 12/03/2021 hiertoe uitgenodigd. De DVZ mocht echter geen antwoord ontvangen. De DVZ kan bij de inachtneming van het hoger belang van het kind dan ook slechts rekening houden met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen.

We merken op dat uw kind dan wel in België geboren is, maar dat dit geen onoverkomelijke barrière hoeft te vormen om zich samen met de beide ouders in Iran te vestigen. We stellen immers vast dat gezien u en uw echtgenoot beiden van Iran afkomstig zijn en u slechts minder dan een jaar in België verblijft, er redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de opvoeding van het kind in het Farsi gebeurt.

Bovendien staat vast dat het kind op 18/04/2018 geboren is en dat uw echtgenote in datzelfde jaar terugkeerde naar Iran en dat zij er in het begin van 2019 ook verbleef. Gezien zowel u als uw echtgenote op dat ogenblik in Iran verbleven kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat ook uw kind op dat moment in Iran verbleef. Bijgevolg blijkt nergens dat uw minderjarige kind niet naar Iran zou kunnen reizen.

We herhalen dat uw kind op dit ogenblik nog niet leerplichtig is. Desalniettemin wijzen we erop dat zelfs in het geval dat uw kind al leerplichtig was, het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer het kind in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben.

In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel van de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Bovendien kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Tot slot wijzen we erop dat u steeds gebruik kan maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

We stellen dan ook vast dat het in het hoger belang van het kind is dat het samen met de ouders gevolg geeft aan deze beslissingen tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op die manier blijft immers de gezinskern behouden. De DVZ is er zich van bewust dat - gezien het kind in België geboren is - deze hervestiging in Iran gepaard kan gaan met een zekere hardheid. Niettemin wijzen we erop dat gezien de zeer jonge leeftijd van het kind, het voldoende flexibel moet worden geacht om zich samen met de ouders te vestigen in Iran. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat het kind in het Farsi wordt opgevoed en dat het in Iran toegang kan hebben tot onderwijs. Het loutere feit dat het kind in België geboren is, is op zich namelijk onvoldoende om van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving of van hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Tot slot benadrukken we dat de situatie waarin uw kind op heden is terechtgekomen geheel het gevolg is van het persoonlijk handelen van u en uw echtgenote, waarvoor u beiden de volledige verantwoordelijkheid draagt. We herhalen dat uw echtgenote zich herhaaldelijk heeft bediend van manifest bedrieglijke verklaringen met het oog op het openen van verblijfsrecht in België en dat zij bovendien herhaaldelijk terugkeerde naar het land van herkomst. U kon beiden redelijkerwijs verwachten dat het gebruiken van leugenachtige verklaringen en het terugkeren naar het herkomstland gevolgen kon inhouden voor uw verblijfsrechtelijke situatie.

Bovendien herhalen we dat u meermaals de kans werd geboden om alle elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden, maar dat u geweigerd heeft uw medewerking te verlenen aan de Belgische asielinstanties.

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, benadrukken we nogmaals dat u het naliet om de DVZ in het bezit te stellen van alle medische documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit kan blijken dat u op heden medische problemen zou ondervinden die u beletten te reizen, of dat er sprake is van een actuele medische behandeling.

Wat een terugkeer naar uw land van herkomst betreft, stelde u de DVZ niet op de hoogte van elementen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. We wijzen erop dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van uw echtgenote op 29/01/2021 van oordeel was dat haar herhaaldelijke terugkeer naar Iran erop wijst dat zij geen enkele vrees koestert ten aanzien van haar thuisland.

We herhalen dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van de DVZ om alle elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). Bijgevolg bracht u geen enkel element aan waaruit zou moeten blijken dat u niet zou kunnen terugkeren naar Iran. Bovendien wijzen we erop dat u tussen 2015 en 2018 verschillende keren tussen Iran en België heeft gereisd en dat er bijgevolg evenmin elementen zijn waaruit zou kunnen blijken dat u in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Tot slot merken we op dat het mogelijk is dat een terugkeer naar en een hervestiging in het land van herkomst kan gepaard gaan met een zekere hardheid, maar dat dit voor een volwassen man als u geen onoverkomelijke barrière mag betekenen. We herhalen immers dat u minder dan een jaar in België heeft verbleven en dat u bijna uw volledige leven in Iran heeft verbleven, dat u er opgroeide en er tewerkgesteld was tot uw vertrek naar België. Bovendien blijft uw gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Ten slotte kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat u er nog steeds een familiaal netwerk heeft.

Derhalve wordt krachtens artikel 11, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

“Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch volledig incorrect en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, eerste lid, 13°: hij is een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Dit is op basis van de intrekking van de vluchtelingenstatus van zijn echtgenote.

Dat er echter niet naar de concrete situatie van verzoeker wordt gekeken.

De bestreden beslissing bevat aldus een foutieve en achterhaalde motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43)."

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker opnieuw de schending op van artikel 8 van het EVRM "in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

Hij betoogt als volgt:

"Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen hernemen inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming*

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker een stabiel privéleven en familiaal leven heeft, samen met zijn echtgenote en hun kind, [K.M.R.], geboren op [...] te Elsene.

Dat verzoeker zijn leven in België samen met zijn echtgenote en hun kind wilt verderzetten en dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze ertoe leidt, dat verzoeker afscheid moet nemen van zijn privéleven zoals hij dit nu kent.

Dat een inbreuk op art. 8 EVRM weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 EVRM of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie.

Dat er in casu geen ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 EVRM is gedaan zodat de bestreden beslissing een inbreuk op het privéleven van verzoeker uitmaakt.

Dat deze inbreuk op het privéleven van verzoeker werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om de toekomst van verzoeker in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat er louter verwezen wordt naar het belang van het minderjarige kind, zonder verder onderzoek naar de concrete situatie.

Dat er geen rekening wordt gehouden met het belang van het kind.

Dat verwerende partij toegeeft dat een verhuis naar Iran moeilijkheden voor het kind van verzoeker zou veroorzaken.

Dat er verwezen wordt naar de jonge leeftijd van het kind, zonder echter de concrete situatie of eventuele invloed van deze verhuis op het kind te beschouwen.

Dat verwerende partij stelt dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het zoeken van tewerkstelling slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie.

Dat verwerende partij echter geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie en integratie van verzoeker.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de persoonlijke private toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens de beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat het EHRM in het arrest Olsson/Zweden van 24 maart 1988 heeft beslist dat de noodzaak aan inmenging in artikel 8 EVRM moet ingegeven zijn door een dwingende sociale nood waarbij er

evenredigheid moet zijn tussen de inmenging en het beoogde geoorloofde doel. Dat deze dwingende sociale nood niet wordt benoemd door verwerende partij.

Dat er geen rekening wordt gehouden met de situatie van verzoeker. Dat er geen rekening wordt gehouden met het belang van het kind van verzoeker, die België als thuisland beschouwt en geen band meer heeft met het land van herkomst van de ouders.

Dat verzoeker kans heeft op een stabiel leven met werk en een goede opleiding voor zijn kind, wat in zijn land van herkomst niet het geval zou zijn.

Dat het begrip 'privé-leven' meer omvat dan enkel de relaties beschreven door verwerende partij. Dat sociale of zakelijke contacten ook onder de bescherming van art. 8 EVRM vallen (EHRM, 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM; 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk, EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3).

Dat ingeval van terugkeer het kind dient mee te gaan. Dat het kind van verzoeker België als thuisland beschouwt. Dat dit kind op een leeftijd is gekomen dat het naar school gaat beginnen gaan en een terugkeer zou voor een leerachterstand zorgen die moeilijk in te halen zal zijn. Dat niet kan verwacht worden dat het kind schoolgaat in het land van herkomst van de ouders.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 13octies duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 11, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd omdat het recht op verblijf van de vreemdeling die hij vervoegde – met name zijn echtgenote – eveneens werd beëindigd. Er wordt nader toegelicht waarom het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote werd beëindigd. Tevens wordt op zeer uitvoerige wijze gemotiveerd over de concrete elementen van verzoekers zaak zoals ze gekend zijn door verweerder. Verzoeker heeft immers nagelaten om zijn individuele elementen kenbaar te maken aan verweerder zoals deze had gevraagd in zijn brief van 12 maart 2021. Verweerder besteedt duidelijk aandacht aan verzoekers privé- en gezinssituatie en aan het hoger belang van het kind. Ook wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt voorzien in een motivering in feite en in rechte. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd omdat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou de uitvoerige motivering, die maar liefst 4,5 pagina's beslaat, onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeven die aan de grondslag liggen van de bijlage 13octies. Met zijn theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht en zijn overtuiging dat de motivering ontoereikend, onvoldoende nauwkeurig en achterhaald is, toont verzoeker niet aan dat de betrokken motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-

beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf werd getroffen op grond van artikel 11, §3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“[...]”

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, § § 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.”

2.7. Verzoeker betwist niet dat het verblijfsrecht van zijn echtgenote – in functie van wie hij zijn verblijf heeft verkregen – werd beëindigd, zodat zijn verblijf, overeenkomstig artikel 11, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, kon worden beëindigd. Evenmin betwist verzoeker dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, zodat hem een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd.

2.8. Kernpunt van verzoekers betoog is dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn concrete situatie en met het belang van zijn kind. Hij verwijst naar artikel 8 van het EVRM, waarbij hij ingaat op zijn gezins- en privéleven.

2.9. Artikel 62, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.”

2.10. Waar verzoeker betoogt dat verweerder hem direct en persoonlijk om inlichtingen diende te vragen of hem in de gelegenheid diende te stellen om stukken over te leggen, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden bijlage 130cties wordt aangegeven dat verweerder, overeenkomstig voormelde wetsbepaling, verzoeker per brief van 12 maart 2021 heeft uitgenodigd om alle elementen en stukken over te maken die hij nodig acht opdat verweerder zijn situatie correct kan inschatten in het licht van een mogelijke beëindiging van het verblijf. Dit vindt steun in het administratief dossier waarin zich de betrokken brief bevindt, vergezeld van een vragenlijst met voorgedrukte rubrieken en die op 15 maart 2021 aan de post werd afgegeven om via een aangetekende zending te worden verstuurd naar verzoekers laatst gekende adres in het Rijksregister. Verzoeker betwist als dusdanig ook niet dat hij voormelde brief heeft ontvangen. Aldus dient te worden geconcludeerd dat hij wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om elementen en stukken betreffende zijn situatie over te leggen aan verweerder. Bijgevolg kan verzoeker verweerder niet verwijten dat hij heeft nagelaten hem de mogelijkheid te geven zijn individuele situatie toe te lichten.

2.11. Verweerder heeft zich echter niet beperkt tot de vaststelling dat verzoeker niet heeft gereageerd op de brief van 12 maart 2021 en weigerde mee te werken bij de heroverweging van zijn verblijfsrecht. Integendeel is verweerder overgegaan tot concrete en gebalanceerde afwegingen in het licht van

verzoekers gekende privé- en gezinssituatie, waarbij hij aandacht heeft besteed aan het belang van verzoekers kind.

2.12. Wat betreft verzoekers gezinsleven, wordt in de bestreden bijlage 13octies niet betwist dat hij een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote en hun minderjarige dochter. Er werd in deze aangegeven: *“Uit uw administratief dossier blijkt dat u in België verblijft met uw echtgenote en uw minderjarig kind.”* Echter wordt erop gewezen, *“Zowel u, uw echtgenote als uw minderjarig kind maken thans het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden.”* Hierbij werd tevens op een concrete wijze rekening gehouden met het hoger belang van het minderjarig kind. Zo kan in dit verband worden gelezen:

“We stellen dienaangaande vast dat uw kind op heden bijna driejaar oud is en bijgevolg al bijna driejaar op regelmatige wijze in België verblijft. Op heden heeft uw kind dan ook nog niet de leerplichtige leeftijd bereikt. De DVZ is bovendien niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat uw kind in België naar school gaat.

[...]

We merken op dat uw kind dan wel in België geboren is, maar dat dit geen onoverkomelijke barrière hoeft te vormen om zich samen met de beide ouders in Iran te vestigen. We stellen immers vast dat gezien u en uw echtgenoot beiden van Iran afkomstig zijn en u slechts minder dan een jaar in België verblijft, er redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de opvoeding van het kind in het Farsi gebeurt.

Bovendien staat vast dat het kind op 18/04/2018 geboren is en dat uw echtgenote in datzelfde jaar terugkeerde naar Iran en dat zij er in het begin van 2019 ook verbleef. Gezien zowel u als uw echtgenote op dat ogenblik in Iran verbleven kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat ook uw kind op dat moment in Iran verbleef. Bijgevolg blijkt nergens dat uw minderjarige kind niet naar Iran zou kunnen reizen.

We herhalen dat uw kind op dit ogenblik nog niet leerplichtig is. Desalniettemin wijzen we erop dat zelfs in het geval dat uw kind al leerplichtig was, het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer het kind in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben.

In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel van de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Bovendien kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Tot slot wijzen we erop dat u steeds gebruik kan maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

[...]

De DVZ is er zich van bewust dat - gezien het kind in België geboren is - deze hervestiging in Iran gepaard kan gaan met een zekere hardheid. Niettemin wijzen we erop dat gezien de zeer jonge leeftijd van het kind, het voldoende flexibel moet worden geacht om zich samen met de ouders te vestigen in Iran. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat het kind in het Farsi wordt opgevoed en dat het in Iran toegang kan hebben tot onderwijs. Het loutere feit dat het kind in België geboren is, is op zich namelijk onvoldoende om van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving of van hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.”

2.13. Gelet op het voormelde kan verzoeker manifest niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat er louter wordt verwezen naar het belang van het minderjarig kind, zonder verder onderzoek naar de concrete situatie. Verzoeker haalt de bovenvermelde uitvoerige concrete en gebalanceerde overwegingen niet onderuit door zijn theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM en zijn overtuiging dat de afwegingen disproportioneel zijn en het belang van zijn kind over het hoofd zien. Verzoeker pint zich vast op de vermelding in de bestreden bijlage 13octies waarin wordt aangegeven dat kan worden

aangenomen dat een verhuis naar Iran gepaard kan gaan met een zekere hardheid, doch gaat geenszins in op de concrete overwegingen, op grond waarvan verweerder vaststelt dat een terugkeer niet in strijd met het hoger belang van het kind wordt geacht. Deze afweging is geenszins beperkt tot de vaststelling dat het kind nog jong is. Zo gaat verzoeker geenszins in op de concrete en pertinente overwegingen dat kan worden aangenomen dat het kind in het Farsi wordt opgevoed, dat het kind meermaals met haar ouders naar Iran is gereisd, dat het kind op heden nog niet schoolplichtig is en toegang kan hebben tot onderwijs in Iran. Ook de overweging dat het kind nog jong is, betreft een relevant gegeven. Van een jong kind kan immers worden aangenomen dat het nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om zich, samen met haar ouders, te vestigen in Iran (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM Onur v. Verenigd Koninkrijk). De Raad kan alleen vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft in concreto aan te tonen dat een verhuis van zijn kind naar Iran toch het hoger belang van dit kind zou schaden. De loutere overtuiging van verzoeker dat het kind België beschouwt als haar thuisland, volstaat niet. Ook de bewering dat het kind geen band meer heeft met het herkomstland van haar ouders, kan niet zonder meer worden aangenomen. De Raad benadrukt dat in de bestreden bijlage 13octies werd aangegeven dat kan worden aangenomen dat het kind meermaals met haar ouders naar Iran is gereisd en dat de opvoeding in het Farsi plaatsvindt. Verzoeker toont niet aan dat het kind in Iran geen stabiele toekomst zou hebben en daar verstoken zou zijn van enig onderwijs. Verzoeker poneert dat niet kan worden verwacht dat het kind naar school zou gaan in Iran, doch verduidelijkt niet waarom dit niet zou mogen worden verwacht. Verzoeker spreekt van een dreigende leerachterstand die moeilijk in te halen zal zijn, doch dit is niet meer dan een louter ongestaafde bewering. De Raad wijst er in deze nog op dat uit het administratief dossier naar voren komt dat verzoeker in Iran een master in rechten behaald heeft en een bachelor in Frans en zijn echtgenote aldaar een diploma secundair onderwijs heeft behaald dat haar toeliet alhier een opleiding als tandartsassistente te voltooien. Er kan dus worden aangenomen dat zij hun weg kunnen vinden in het Iraanse schoolsysteem en voor hun minderjarig kind een gepaste scholing kunnen vinden. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat volgens het EHRM het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; *“while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland).”*

2.14. Wat betreft het privéleven van verzoeker worden in de bestreden bijlage 13octies eveneens concrete en gebalanceerde afwegingen gemaakt. Zo kan worden gelezen:

“We herhalen dat u op 28/05/2020 aankwam in België, met andere woorden bijna een jaar geleden. U was op dat ogenblik een volwassen man van 39 jaar oud. Bijgevolg stellen we vast dat u slechts minder dan een jaar in België verblijft en het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. In het kader van uw visumaanvraag heeft u verklaard dat u in het land van herkomst tewerkgesteld was in een juridisch beroep en dat u in Iran geboren bent en er steeds gewoond heeft. Bijgevolg kan er aangenomen worden dat u in Iran opgegroeid bent, dat u er naar school ging en dat gezien u een juridisch beroep uitoefende u ook hogere studies ondernomen heeft. Na uw schooltijd was u tewerkgesteld tot uw komst naar België. Er kan ten slotte aangenomen worden dat de officiële landstaal uw moedertaal is. Het loutere feit op zich dat u bijna een jaar op regelmatige wijze in België verblijft is dan ook geenszins voldoende om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

We herhalen dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van de DVZ om alle elementen/documenten aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten en dat u bijgevolg bij de DVZ geen enkel formeel element heeft aangebracht waaruit kan blijken dat u inspanningen heeft ondernomen om een van de officiële landstalen aan te leren, noch legde u bewijzen van integratie, een attest van inburgering of bewijzen van inspanningen tot tewerkstelling voor.

Bovendien wijzen we erop dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het zoeken van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. We wijzen er zelfs op dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse

Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. U legde echter geen enkel document neer waaruit kan blijken dat u dergelijke inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving ondernomen heeft. Evenmin blijkt uit uw dossier dat u thans tewerkgesteld zou zijn. De DVZ kan dan ook niet anders dan vaststellen dat er in uw hoofd geen sprake is van verregaande pogingen tot integratie in de Belgische samenleving.

Daartegenover herhalen we dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst hebt gewoond, dat u er bent opgegroeid, er redelijkerwijs naar school bent gegaan en dat u er tewerkgesteld was tot voor uw komst naar België. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat u nog steeds een familiaal netwerk heeft in het land van herkomst. Het loutere feit dat u bijna een jaar in België verblijft is op zich niet voldoende om het behoud van uw verblijf te rechtvaardigen.

[...]

Tot slot merken we op dat het mogelijk is dat een terugkeer naar en een hervestiging in het land van herkomst kan gepaard gaan met een zekere hardheid, maar dat dit voor een volwassen man als u geen onoverkomelijke barrière mag betekenen. We herhalen immers dat u minder dan een jaar in België heeft verbleven en dat u bijna uw volledige leven in Iran heeft verbleven, dat u er opgroeide en er tewerkgesteld was tot uw vertrek naar België. Bovendien blijft uw gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Ten slotte kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat u er nog steeds een familiaal netwerk heeft.”

2.15. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker tegen dit alles niets concreets inbrengt. Verzoeker poneert dat geen rekening werd gehouden met zijn concrete situatie en integratie, doch verduidelijkt geenszins wat verweerder over het hoofd heeft gezien van zijn concrete situatie en integratie. Noch naar aanleiding van de brief van verweerder van 12 maart 2021, noch naar aanleiding van huidig verzoekschrift, legt verzoeker enig stuk voor waaruit enige integratie blijkt gedurende zijn kort verblijf alhier. Verzoeker brengt dan ook niet de conclusie van verweerder aan het wankelen dat “[h]et loutere feit op zich dat u bijna een jaar op regelmatige wijze in België verblijft [...] dan ook geenszins voldoende [is] om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.” Verzoeker gaat ook niet in op de overwegingen in de bestreden bijlage 13octies op grond waarvan verweerder van oordeel is dat verzoeker nog voldoende banden heeft met zijn herkomstland. Verzoeker concretiseert niet waarom hij meent te kunnen stellen dat hij geen kans op een stabiel leven met een tewerkstelling zou kunnen hebben in Iran. Zoals in de bestreden bijlage 13octies werd aangegeven, heeft verzoeker verklaard in Iran een juridisch beroep te hebben uitgeoefend. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij deze tewerkstelling, dan wel een andere, niet zou kunnen heropstarten wanneer hij terugkeert naar Iran.

2.16. De loutere wens van verzoeker om zijn leven in België verder te zetten, samen met zijn echtgenote en hun kind, volstaat niet om aan te tonen dat verweerder in gebreke is gebleven een concrete en gebalanceerde afweging te maken van de verschillende belangen, noch volstaat deze om de balans in het licht van artikel 8 van het EVRM in verzoekers voordeel te doen omslaan.

2.17. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker de overige motieven in de bestreden bijlage 13octies onbesproken laat. Zo gaat verzoeker geenszins in op de volgende overwegingen:

“Betreffende uw medische situatie, benadrukken we nogmaals dat u het naliet om de DVZ in het bezit te stellen van alle medische documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit kan blijken dat u op heden medische problemen zou ondervinden die u beletten te reizen, of dat er sprake is van een actuele medische behandeling.

Wat een terugkeer naar uw land van herkomst betreft, stelde u de DVZ niet op de hoogte van elementen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. We wijzen erop dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van uw echtgenote op 29/01/2021 van oordeel was dat haar herhaaldelijke terugkeer naar Iran erop wijst dat zij geen enkele vrees koestert ten aanzien van haar thuisland.”

Deze overwegingen blijven derhalve overeind.

2.18. Voor wat betreft de bevelscomponent ten slotte die ligt besloten in de bijlage 13octies brengt verzoeker niet meer aan dan dat er niet naar zijn concrete situatie werd gekeken en dat deze uitsluitend steunt op artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan echter niet dienstig de

bevelscomponent gaan isoleren van de beslissing tot beëindiging van verblijf en de afwegingen inzake zijn privé- en gezinssituatie en het hoger belang van het kind die hierin figureren.

2.19. Gelet op bovenstaande heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de afgifte van de bestreden bijlage 13octies in gebreke zou zijn gebleven rekening te houden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken, dit in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat verweerder heeft veronachtzaamd rekening te houden met bepaalde elementen die hem ter kennis stonden of dat de gedane beoordeling blijkt geeft van een kennelijk onredelijke of disproportionele houding van verweerder.

2.20. De aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet nader toegelicht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 13octies. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA